

Χαρίσματα και διαπροσωπικές σχέσεις (Γ΄ μέρος)

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Αρχιμ. Αυγουστίνου Καρά

Η νέα εν Χριστώ ζωή επιβάλλει ώστε οι πιστοί να έχουν ανυπόκριτη αγάπη ο ένας προς τον άλλο και να είναι φιλάδελφοι και φιλόστοργοι μεταξύ τους. Καθώς όλοι μας είμαστε αδελφοί εν Χριστώ, οφείλουμε να αγαπούμε ο ένας τον άλλο, και η αγάπη αυτή δεν πρέπει να είναι εξωτερική, επιφανειακή, αλλά θερμή και καρδιακή. Και απόδειξη αυτής της αγάπης δεν είναι απλώς η τιμή προς αυτούς, αλλά «τη τιμή αλλήλους προηγούμενοι». Δηλαδή να μην αναμένουμε να μας δείξει πρώτα ο αδελφός μας τη τιμή και το σεβασμό του, αλλά εμείς πρώτοι να σπεύδουμε να εκφράσουμε την αγάπη και τη τιμή μας προς τους άλλους.

Η αγάπη και η φιλαδελφία, αλλά και η επιτέλεση κάθε αγαθού έργου απαιτούν «σπουδή», δηλαδή ζήλο και προθυμία και όχι οκνηρία, δηλαδή απροθυμία και αδιαφορία. Άλλωστε και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός στη σχετική παραβολή των ταλάντων χαρακτηρίζει «πονηρό» τον οκνηρό δούλο, ο οποίος έκρυψε το ένα τάλαντο που έλαβε από τον κύριό του και επέδειξε αμέλεια και απροθυμία για την αξιοποίησή του. Δεν έχει σημασία πόσα και ποιά χαρίσματα θα λάβουμε. Αυτό που έχει σημασία είναι το πώς θα τα αξιοποιήσουμε ή και θα τα αυξήσουμε ακόμα για το κοινό καλό. Οι πιστοί άνθρωποι οφείλουν να είναι θερμοί στην πίστη «τω πνεύματι ζέοντες», ώστε να αξιοποιούν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και

έτσι να καταντούν «τω Κυρίω δουλεύοντες», δηλαδή να δουλεύουν, να υπηρετούν τον ίδιο τον Κύριο.

Η πηγή του ζήλου και της προθυμίας των πιστών είναι η ελπίδα στον ίδιο τον Θεό. Όταν ο άνθρωπος αποθέτει την ελπίδα του στον Θεό, έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στην πρόνοια και στις υποσχέσεις του Θεού, τότε μπορεί πραγματικά να χαίρεται. Η ελπίδα στον Θεό ενθρονίζει τη χαρά στην καρδιά και στην ψυχή του ανθρώπου. Παράλληλα επειδή η ζωή του ανθρώπου είναι γεμάτη από θλίψεις, πειρασμούς και περιπέτειες, η ελπίδα προς τον Θεό είναι εκείνη που δίνει τη δύναμη στον καθένα να υπομένει καρτερικά τις θλίψεις και τις δοκιμασίες της ζωής. Από την άλλη η υπομονή στις θλίψεις και τις δυσκολίες είναι η απόδειξη της γνήσιας και απόλυτης πίστης και ελπίδας στον Θεό. Μαζί με την ελπίδα ένα άλλο εξίσου σημαντικό όπλο για τον πιστό είναι η προσευχή. Γι' αυτό ακριβώς ο απόστολος Παύλος δεν συνιστά στους πιστούς μόνο να προσεύχονται, αλλά «τη προσευχή προσκαρτερούντες». Να προσκαρτερούν στην προσευχή, δηλαδή να προσεύχονται σταθερά και επίμονα, με απόλυτη πίστη, χωρίς να κουράζονται την ώρα της προσευχής ή να αφήνουν τις μέριμνες της ζωής να αποσπούν το νου και την καρδιά τους από την προσευχή.

Σύμφωνα με το εν Χριστώ ήθος, οι πιστοί έχουν χρέος να ουσιαστικοποιούν και να πραγματοποιούν με έργα την πίστη τους. Για το λόγο αυτό προτρέπει ο απόστολος Παύλος να γίνονται κοινωνοί, να συμμετέχουν δηλαδή και να βοηθούν τους συνανθρώπους τους στις διάφορες ανάγκες τους: «ταϊς χρείαις των αγίων κοινωνούντες». Η βοήθεια αυτή συμπεριλαμβάνει και το χρέος της φιλοξενίας: «την φιλοξενίαν διώκοντες». Η προσφορά φιλοξενίας μεταξύ των πρώτων χριστιανών είχε μεγάλη σημασία. Κάθε χριστιανός που ταξίδευε είχε την ανάγκη να βρεθεί μεταξύ των ομοπίστων του, με τους οποίους ένιωθε ενωμένος με την αδελφική αγάπη και την κοινωνία του Σώματος και Αίματος του Κυρίου. Η αρετή της φιλοξενίας, της αγάπης δηλαδή προς κάθε ξένο, αλλοεθνή ή ακόμα και αλλόδοξα είναι εξόχως σημαντική και στις μέρες μας. Η κοινωνία μας πλέον είναι μια πολυπολιτισμική, πολυεθνική και πολυθρησκευτική κοινότητα. Η εξέλιξη της τεχνολογίας και των μέσων διευκολύνει τη γρήγορη μετακίνηση πληθυσμών προς αναζήτηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης. Η φιλοξενία, η αποδοχή και η αγάπη προς όλους αυτούς πρέπει να υπερβαίνει τις όποιες διακρίσεις γιατί σε τελική ανάλυση όλοι οι άνθρωποι είμαστε παιδιά του Θεού. Η φιλοξενία δεν πρέπει να είναι κάτι το ζητούμενο για τους αληθινούς χριστιανούς, αλλά πρέπει να αποτελεί και προσωπική επιδίωξη του καθενός μας. Άλλωστε πρώτος ξένος πάνω σε αυτή τη γη, που δεν είχε «που την κεφαλήν κλίνη» (Ματθ. 8,20) υπήρξε ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός.

Η χριστιανική αγάπη βέβαια δεν μπορεί να έχει όρια. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μάς προτρέπει: «αγαπάτε τους εχθρούς υμών» (Ματθ. 5,44). Με αυτή την έννοια προτρέπει ο απόστολος Παύλος τους πιστούς: «ευλογείτε τους διώκοντας υμάς», δηλαδή όχι απλώς να μην μνησικακούν, να μην εκδικούνται και να μην επιδιώκουν το κακό για όσους τους έβλαψαν, αλλά πολύ περισσότερο να επιθυμούν το καλό τους και να προσεύχονται γι' αυτούς. Βέβαια εδώ δεν υποστηρίζεται η συγκατάθεση στην αδικία και στο κακό, αλλά η υπέρβαση του κακού και η μέριμνα για τη σωτηρία ακόμα και των εχθρών. Ο Ιησούς Χριστός πάνω στο Σταυρό δεν ευλόγησε τις πράξεις των σταυρωτών και διωκτών του αλλά παρακάλεσε τον Θεό Πατέρα να τους συγχωρέσει και να τους δείξει τρόπους μετάνοιας και επιστροφής: «πάτερ, άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. 23, 34).

Η αγάπη λοιπόν είναι το βασικό και θεμελιώδες γνώρισμα της φιλαδελφίας και της αρμονικής συμβίωσης και συνύπαρξης όλων των ανθρώπων. Οι διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων πρέπει να στηρίζονται στον κανόνα της αγάπης. Άλλωστε ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός σε άλλη περίπτωση τόνισε ότι δυο είναι οι βασικές εντολές: «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης της ισχύος σου. Αύτη πρώτη εντολή. Και δευτέρα ομοία, αύτη, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν» (Μαρκ.12,30). Η αδελφοσύνη αναφέρεται πρωτίστως στους οικείους «τη πίστει», όλους εκείνους δηλαδή που βαπτίσθηκαν στο όνομα της Αγίας Τριάδος και εντάχθηκαν στο σώμα της Εκκλησίας. Βέβαια η αγάπη και αδελφοσύνη δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο εδώ, αλλά σπάζει τους όποιους φραγμούς και αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, τα παιδιά του Θεού. Και ακόμα η τέλεια χριστιανική αγάπη φθάνει μέχρι και τους εχθρούς και μεριμνά γι' αυτούς, ώστε να τύχουν και αυτοί μετάνοιας και επιστροφής προς τον Θεό. Η πραγματική και εν Χριστώ αγάπη των μελών της Εκκλησίας αποδεικνύει ότι η Εκκλησία δεν είναι θεσμός ή ιδέα, αλλά οικογένεια και κοινωνία πιστών. Μια τέτοια παρουσία της Εκκλησίας μέσα στο σύγχρονο κόσμο μπορεί να δώσει την ελπίδα στον άνθρωπο που ζει μέσα σε θλίψεις, πειρασμούς και δοκιμασίες, μέσα στην αποξένωση, την απόρριψη και την έλλειψη αγάπης. Η αγάπη του Χριστού και των μελών της Εκκλησίας δίνει την ελπίδα, τη χαρά και την αισιοδοξία στο σύγχρονο κόσμο.

Πηγή: isagiastriados.com